

Αὐτὸ μόνον ἴσχυσε νὰ με θεραπεύσῃ. Αἱ σκηναὶ τῆς φρίκης καὶ τοῦ θανάτου δὲν μου κάμνουν πλέον ἐντύπων καμμίαν, μετὰ τὴν φοβερὰν σκηνὴν τοῦ Ἀνατομείου. Ἐσυνείθισα καὶ ἔγεινα ἀπὸ τότε καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κοινω- νίαν ἀνθρώπων, ὅπως ὅλοι οἱ ἀνθρώποι : Εἰμπορῶ δηλαδὴ νὰ φορῶ τὸ φράκον μου, νὰ πηγαίνω εἰς τὰς κηδείας καὶ νὰ κρατῶ μάλιστα τὰς ταινίας τοῦ φερέτρου...

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἐξαναπάτησα πλέον εἰς τὸ Ἀνατομεῖον.

ΔΙΧΩΣ ΦΡΑΚΟ

Ἡ πολυτελής αἰθουσα εἶχε δεχθῆ πολλοὺς τῶν κεκλη- μένων, ὅπως διέλλωσιν εὐφροσύνως ὥρας τινάς.

Ἐξω τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ἡ χειροτέρα ἴσως ἡμέρα τοῦ ἀπερχομένου χειμῶνος· δὲν ἠμποδισεν ὅμως τὴν προσέ- λουσιν ἐρατεινῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων.

Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυλαν ἐκ τοῦ στροβίλου, ἦλθε τὸ ζήτημα τοῦ χοροῦ τῆς Φιλοπτόχου Ἀδελφότητος τῶν ἐν Πειραιεὶ Κυριῶν, καὶ ἀντηλλάγησαν σκέψεις καὶ γνῶμαι διάφοροι.

Καὶ αἱ νεάνιδες καὶ οἱ νέοι ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιον τῆς ἐνδυμασίας των, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου ἄλλαι καὶ ἄλλοι, μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, ἐδήλουν διὰ τῆς μὴ συμμετο- χῆς των εἰς τὴν συζήτησιν, ὅτι δὲν θὰ συμμετεῖχον καὶ εἰς τὸν χορὸν.

Τέλος ἔληξε περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ μικρὰ διασκεδάσις καὶ ἕκαστος ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἴδια.

Μὲ νωπὰς ἔτι ἐκ τῆς διασκεδάσεως ἀναμνήσεις, ἀπεκοι- μήθη μετ' ὀλίγον.

Καὶ ὠνειρεύθη ὅτι ἐνωρίς εἶχον καταλάβῃ θέσιν ἐν τῇ εὐρυτάτῃ καὶ καταυγαζομένῃ ὑπὸ ἀπλέτου φωτός καὶ πολλῆς καλλονῆς αἰθούσῃ τοῦ Δημαρχείου.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην προσήρχοντο ὄλαι αἱ ἀθῶαι καλλοναί, ἀναμιξέ ξανθαὶ μετὰ μελαγχροινῶν, decolleté καὶ μή.

Ἐνῶ δ' ἐν συγκινήσει παρετήρουν τὰς εἰσερχομένας, δι- ἔκριναν μετ' ὀλίγον μὲ σταθερὸν βῆμα καὶ πολυτελεῖ ἐσθῆταν, ὅτι ἡ ψυχὴ μου μετὰ παλμῶν προσεδόκα.

Ἦτο ἡ σκληροτέρα καὶ ἐνταύτῃ ἡ ὠραιότερα στιγμή τοῦ βίου μου. Ποσάκις δὲν ὠνειρεύθη νὰ τὴν ἀνακτῆσω ἐν χορῷ, νὰ τὴν σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ν' ἀπο- λαύσω τῆς ἡδύτητος τῆς πνοῆς της, νὰ τῇ ἀποτεινῶ θερ- μὸν τινα λόγον.

Καὶ εἶδον ὅτι τὸ ὄνειρόν μου ἐπραγματοποιεῖτο. Μετ' ὀλίγον θὰ τὴν ἔχω εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ ὅ, τι μέχρι τοῦδε ἐδίσταζον νὰ κάμω, θὰ τὸ πραγματοποιήσω ἤδη. Μετ' ὀλίγον θ' ἀποβάλλω τὴν ἐπὶ τόσον καιρὸν βασανίζουσαν με δειλίαν καὶ θὰ ρίψω τὸν κύβον.

Ἄλλ' ἂν δυσαρεστηθῆ ; Ἰδοὺ τὸ κατατρυχόν με διλ- λημα. Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισα, ἐν τῇ ζάλῃ τοῦ χοροῦ, καθ' ἣν στιγμήν θὰ περισφίγγω τὸν ὠραιότερον θησαυρὸν τοῦ κόσμου, θὰ τῇ εἶπω λέξεις τινὰς ἀσυναρτήτους, διότι ἀσυναρτήτοι εἶνε καὶ αἱ λέξεις τοῦ ἔρωτος.

Ἦρχετο ὁλονὲν ὁ κόσμος, ἀλλ' ἐμὲ ὁ κόσμος τῆς αἰθού- σης ἐνδιέφερε, διότι ἀληθῶς ὑπερεῖχε τοῦ φύλου της καθ' ὅλα. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἐφόρει, τοῦτο μόνον ἀμυδρῶς πως ἀναπολῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου ὅτι ψιθυρισμοὶ θαυμασμοῦ ἔνθεν κακειθεν ἠκούοντο διὰ τὴν ἐνδυμασίαν της. Τὸ σύνθημα ἐδόθη καὶ ἤρξατο ὁ χορὸς κανονικὸς καὶ ἐν μεγάλῃ τάξει. Ἐχόρευον ἀδιακόπως καὶ ἐχόρευε καὶ ἐκείνη ντροπαλῆ- ντροπαλῆ μεθ' ὅσων εἶχε δώρη engagement. Τέλος ἦλθε

καὶ ἡ σειρά μου. Ἐσηκώθην, ἐπλησίασα τρέμων καὶ συνε- σταλμένος καὶ τῇ ἀπέτεινα τὴν συνήθη φράσιν :

— Χορεύετε ;

Ἐδέχθη.

Ἡ μουσικὴ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀνέκρουε πόλκαν. Ἐ- λαβα θάρρος καὶ ἀφιπτάμην, δὲν ἐχόρευον. Τόσφ εἶχον μεθύσῃ. Καὶ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ ἡ πόλκα «Εἶμαι εὐτυχής», τῇ εἶπον.... ὅτε θόρυβος διερ- χομένης ἀμάξης μ' ἐξύπνησε. Τί μοι ἀπήντησε δὲν ἐνθυ- μοῦμαι. Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι ἠγέρθη τὴν πρωτὴν ἐν τῇ φοβερωτέρῃ πραγματικότητι, ἐνθυμοῦμαι δὲ ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ λάβω μέρος ἐν τῷ δοθησομένῳ χορῷ, διότι δὲν εἶχον φράκον ! Κατηραμένη τύχη !

LE PETIT CITOYEN

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τὴν πρωτὴν ἅμα ἐγερθῆς καὶ ἐνδυσθῆς, μὴ λησμονήσῃς ν' ἀνοίξῃς τοῦ δωματίου σου τὸ παράθυρον, ἵνα οὕτως ἀνανεωθῇ ὁ ἐν αὐτῷ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, τοῦ ὁποίου τὰ συστατικὰ ἠλλοιώθησαν διὰ τῆς ἀναπνοῆς σου.

Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν κυρίως ἀερίων, ἀζώτου, ὀξυγόνου καὶ ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ μι- κρῆς ποσότητος ὕδατος. Τὸ ὀξυγόνον εἶναι τὸ μᾶλλον χρήσιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἰσπνέων καταναλίσκει αὐτό, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παράγει ἀνθρακικὸν ὀξύ, ὅπερ ἀπο-βάλλει διὰ τῆς ἀναπνοῆς καὶ ὅπερ εἶναι λίαν ἐπιβλαβές.

Ἄν ὑποτεθῇ ὅτι ἄνθρωπός τις διαμένει ἐπὶ μακρὸν ἐν κεκλεισμένῳ δωματίῳ, θὰ ἔλθῃ στιγμή, καθ' ἣν τὸ ὀξυ- γόνον τοῦ ἐν τῷ δωματίῳ περιεχομένου ἀέρος, θὰ κατα- νλωθῇ ὀλόκληρον, τὸ δὲ ἀνθρακικὸν ὀξύ θ' ἀφθονῇ· ἐν τοιαύτῃ δὲ ἀτμοσφαίρᾳ δὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῆσῃ.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν δύναται ἐν χρονικῷ διαστήματι, σχετικῶς περιορισμένῳ, νὰ καταστήσῃ τὸν περιβάλλοντα αὐτὸν ἀέρα δηλητηριώδη δι' ἑαυτόν. Τοῦτο ἡνύουον οἱ ἀρχαῖοι λέγοντες, ὅτι ἡ ἀπόπνοια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι θανατηφόρος διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Διὰ νὰ πεισθῇ τις περὶ τούτου δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἐξῆς πείραμα : Ἄς ἐγκλείσῃ ἐντὸς κιβωτίου ζῶον τι· θὰ ἴδῃ ὅτι, μετὰ παρέλευσιν οὐ μακροῦ χρόνου, τὸ ζῶον θ' ἀποθάνῃ ἐξ ἀσφυξίας, προερχομένης ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὀξυγόνου καὶ τῆς ἀφθονίας τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος.

D^r

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Καλλιόπῃ Σουρμελῇ, Ἐλένῃ Καπετανάκη καὶ κκ. Χρ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον, Ἀλέξ. Ι. Ζαγκλιδῆν, Ἰω. Τζόλαν, Ἀλέξ. Ξεφεραν, Θεόδ. Γρυπάρην, Γεώργ. Αλουπῆν, Ἰω. Κωνσταντινοῦν Διαμαντίδην, Κ. Κοκκόλην, Μαρῖνον Τραυλὸν καὶ Δημ. Μαραβέλοπουλον. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Φορμύζην Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ τέσσαρες, πρὸς οὓς ἀπεστάλη τὸ φύλλον ἀπὸ 1ης Μαρτίου. Εὐχαρι- στοῦμεν διὰ τὴν εὐγενῆ σας φροντίδα. — κ. Ν. Α. Λογοθέτην. Ἀπεστά- λησαν. — κ. Ἐλένην Α. Μακρῆ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Κυριακὸν Γαλιατσάτον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν Ἐκλεκτῶν συστάσεις σας. — κ. Ἀπόστολον Δ. Σινιῶρην. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Ρασβάνην Ἐλήφθησαν ἀπομνημονεμάτων καὶ Ἐκλεκτῶν ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Μαρῖαν Μπαλῆ. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ἄνδρ Παπαδιαμαντόπουλον. Ἀποστεί- λατέ μας ὁρ. 3.30 ἀντίτιμον φύλλον Ἐκλεκτῶν. — κ. Ἀθ. Ε. Μπα- ρούτην. Συνέβη λάθος. Ἀπεστάλησαν. — κ. Περικλῆν Δρακούλην. Συν- δρομὴ σας ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Ρασβάνην Ἐλήφθησαν τοκομερίδια, ἀντίτιμον ὑμετέρας συνδρομῆς καὶ κ. Κουτσογιαννοπούλου, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα. Ὑπόλοιπον φρ. 10 ἐμετρήσαμεν τῷ κ. Γ. Σουρῆ. — κ. Κωνστ. Μηλλιαρακῆν. Ἀπεστάλησαν 13 φύλλα περιπλέον ἐκ τοῦ ἀριθ. 555. Εἰς τὸ ἐξῆς θ' ἀποστέλλονται φύλλα 20. Ἐπίσης ἀπε- στάλησαν καὶ τὰ φυλλάδια τῶν Ἀπομνημονεμάτων. — κ. Δ. Μάστρα- καν. Ἀπεστάλη τὸμος Ἀπομνημονεμάτων. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.